

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἑκουσίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἑλληνεῖς παρασχόντες τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΜΒΑΡΘΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΗΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξήμερος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰχμάτου γράσει διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξήμεροι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐουδήσοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐυρυτέρου, ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 43

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἐπὶ Frignault καὶ Valdor

— Συγχεῖα ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ἡμέρ' αὐτῇ, ἡ δμιχλῆ ἐρχόταν ἀπὸ τῆ θάλασσα καὶ γινόταν ὦρα τὴν ὦρα πῶς πυκνῆ. Ὡστόσο ἡ κυκλοφορία δὲν εἶχε σταματήσει καὶ πίσω ἀπὸ τὸ θαμπὸ μισόφωτο ἀκουγόταν βουερῆ κι' ἀκαθόριστῆ ἢ κίνησῃ τοῦ δρόμου.

Χωρὶς νὰ λογαριάζει τὴν κακοκαιρία, ἡ Τζέννη ἔσκινησε νὰ πάει στὴς μὲς Μιλδρεδ, καθὼς τῆς εἶχε παραγγείλει μὲ τὸν Τζόε.

Περὶττὸ νὰ περιγράψουμε τὴν χαρὰ τῆς, ὅταν εἶδε τὴ Βιολέττα καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά τῆς. Ἀνέβηκαν ὕστερα κι' οἱ τρεῖς στὸ δωμάτιο τῆς μὲς Μιλδρεδ, γιὰ νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα.

Ἡ Τζέννη πάγωσε, ὅταν τῆς διηγήθηκαν ὅσα εἶχαν γίνει στὸ Δουβρο, καθὼς καὶ τὴν κατοπινῇ ἐπίσκεψῃ τοῦ Τζέκιν στὸ σπίτι τῆς κεντήστρας.

— Τόλγα ἐγὼ ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ θάβγαίνει σὲ κακό! εἶπε. Ἐνας ἀρχοντας σὰν τὸ λόρδο Στάρλυ δὲν κάθεται νὰ χάσομερᾶ μ' ἕνα κοριτσάκι. Κάποιο ἐπικίνδυνο μυστικὸ εἶναι κρυμμένο στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς κοπέλλας καὶ πρέπει νὰ κοιτάξουμε τώρα πῶς θὰ τὴν γλυτώσουμε. Ἄν ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι ἐχθρὸς τῆς, μπορεῖ νὰ τὴν πάρει κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸν Πύργο!

— Μπορεῖ νὰ τὴν πάρει, ἂν τὸ μάθει πῶς εἶναι μὲσα στὸν Πύργο. Ἀλλὰ εμεῖς θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας νὰ μὴν τὸ μάθει.

— Καὶ πῶς; Ἐνα βῆμα νὰ κάνουμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, θὰ μᾶς ἴδου, ἀφοῦ εἶναι κατὰσκοποὶ τριγύρω στὸ σπίτι.

— Ὡστόσο πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμῆ. Σήμερα εἶναι κατάλληλῃ εὐκαιρία, μ' αὐτὴ τὴν δμιχλῆ, πὼς δὲ βλέ-

πεις δυὸ βήματα μπροστὰ σου. Ἄν χάσομε τὸ δρόμο, τὸν ξαναβρίσκουμε. Ἀρκεῖ νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὰ μάτια αὐτῶν τῶν κατασκοπίων.

Ἡ Νταίτση παρακολούθει τὴ συζήτηση αὐτῆ πολὺ ζωηρᾶ. Δὲν ἦταν καθόλου φοβιτσιάρρα ἢ φίλη μας. Ὅσο βρισκόταν στὸ Δουβρο, ἦταν τρομαγμένη μπροστὰ σ' ἕναν κίνδυνο ἄριστο καὶ ἀγνωστο. Τώρα ὅμως πὼς ἔβλεπε πῶς τὴν ἀπειλοῦσαν ἔξωτερα, ξυπνοῦσε μέσα τῆς ὄλο τὸ εὐγενικὸ θάρρος τῆς κι' ἐγγοῦ-

ρισσότερες ἐλπίδες νὰ ξεφύγει τὸν ἐχθρὸ. — Καὶ νὰ κινδυνεύσει γιὰ μένα ἢ μητέρα μου; φώναξε ἡ Νταίτση. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ δεχθῶ ποτέ!

— Δὲ θὰ κινδυνεύσει, μικρῆ μου. Ἄμα τὴ γνωρίσουν, θὰ τὴν ἀφίσουν. Μήπως κυνηγοῦν αὐτῆ;

— Εἶναι καλὴ ἰδέα, εἶπε κι' ἡ Τζέννη, πὼς εἶχε τώρα ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμία τῆς. Ὁ Τζόε θὰ μᾶς περιμένει ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα τοῦ «Διονύσου». Ἀπὸ κεῖ, θὰ μᾶς πάει στὸν Πύργο. Σὺ ὅμως, κόρη μου, ἂν ἴδεις ὅτι μᾶς πέρνουν ἀπὸ πίσω, πρόσεξε ν' ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ κοντὰ μου. Τότε θὰ κυνηγήσουν ἐμένα, κι' εὐὸ ἔτσι θὰ ξεφύγεις, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

— Ἐλα τώρα, ἄφισε τίς συγκινήσεις! εἶπε ἡ μὲς Μιλδρεδ, βλέποντας τὰ μάτια τῆς Τζέννης νὰ δακρῶζον. Χρειάζεται θάρρος γιὰ νὰ νικήσομε. Ἐμπρός, γρήγορα, ἀλλάξτε τὰ φορέματά σας. Ἐγὼ πάω νὰ διώξω τίς ἐργάτριές μου, γιὰ νὰ γυρίσουν νωρὶς στὰ σπίτια τους. Θὰ κατεβῆτε ὕστερα μαζί καὶ θὰ πάει ἡ καθεμιὰ ἄλλο δρόμο. Ὀρισμένως οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μπερδευτοῦν καὶ θὰ τὴν πάθουν. Ἐμπρός, ἐλάτε κάτω.

Κατέβηκαν στὸ ἐργαστήριον. Ἦταν ἀπόγευμα, ἡ ὦρα τρεῖς.

— Παιδιά μου, πρέπει νὰ φεύγατε, εἶπε ἡ μὲς Μιλδρεδ στὴς μαθήτριές τῆς. Οἱ γονεῖς σας θ' ἀγνησοῦν μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀργήσετε. Θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας παρακάτω.

Ἦταν πολὺ ἐξυπνῆ ἡ ἰδέα τῆς μὲς Μιλδρεδ. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν, ὅταν ἔβλεπαν τόσα πρόσωπα μαζί.

Τώρα πῶς ἦταν σκοτεινὰ, σὰ νὰ εἶχε νυχτώσει. Κι' ὅταν κατέβηκαν στὸ δρόμο, δίστασαν γιὰ μιὰ στιγμῆ, ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸ τὸ θαμπὸ

«Ὅλο κοινὴ μιὰ στιγμῆ νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸ τὸ θαμπὸ μισόφωτο...» (Σελ. 341, στ. γ')

σε ν' ἀντιμετωπίσει γενναίᾳ τὸν κίνδυνο.

— Ναι, μητέρα! εἶπε. Δὲ θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ πίσω! Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὸ δρόμο κι' ἂν τὸν χάσομε, μπορῶ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Μὴ θαρρεῖς πῶς εἶμαι τώρα πῶς μωρὸ παιδάκι. Κοίταξε, σ' ἔφτασα στὸ μπῶ!

— Ἀλήθεια! εἶπε ἡ μὲς Μιλδρεδ σολογισμένῃ. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χρησιμεύσει. Ἄν ἀλλάξετε φορέματα, μὲσα στὴν δμιχλῆ δὲ θὰ μποροῦν νὰ σᾶς γνωρίσουν κι' ἔτσι ἡ Βιολέττα θάχει πε-

μισόφωτο. Μάζεψαν όμως το θάρρος τους και προχώρησαν.

Τότε ακούστηκε ένα ξαφνικό σφύριγμα. Ήταν το σύνθημα, που ειδοποιούσε τον Τζέκιν.

Τότε εκείνος μάζεψε τους ανθρώπους του και πήρε από πίσω τις γυναίκες με έλο το μικρό του στρατεύμα.

Μπροστά πήγαινε η μίς Μιλδρεδ με τη Τζέννη και τη Νταίτζη, κι' από πίσω έρχόνταν οι εργάτριες που έκαναν γούστο και γελούσαν με την καρδιά τους κάθε φορά που έπεφταν άπάνω σε κανένα διαβάτη, άβρατο μέσα στην πυκνή ομίχλη.

— Ακούστε να σας πω, είπε η μίς Μιλδρεδ. Προχωρείστε σε ες οι δυο μπροστά κι' εγώ με τις μαθήτριες θα μείνω πίσω. Θα προσπαθήσουμε να τους εμποδίσουμε να σας ζυγώσουν. Σιγά-σιγά ταχύνετε το βήμα σας, κι' όταν φτάσετε στη στροφή του δρόμου, βάλτε το στα πόδια για να μη μπορούν να σας βρουνε πιά. Στο καλό κι' ο Θεός μαζί σας!

Τι άπλοικό αυτό το σχέδιο! Ο Τζέκιν, πολύπειρος και παμπόνηρος, τ'α είχε μυριστεί όλ' αυτά από πριν. Κι' όταν είδε τη μικρή αυτή αλλαγή ανάμεσα από την ομίχλη, σφύριξε μια φορά κι' οι άνθρωποι του δρμησαν εμπρός, σπρώχνοντας τη μίς Μιλδρεδ και τις μαθήτριές της. Ο μικρός καπνοδοχοκαθαριστής τις κοίταζε στα πρόσωπα με το φανάρι που κρατούσε και φώναζε:

— Δεν είν' εδώ! Έμπρός!

— Τρέξτε, παιδιά μου, τρέξτε! φώναζε κι' η μίς Μιλδρεδ στα κορίτσια.

Κι' η καιρένη άρχισε να τρέχει με απελπισία, ένω τα κορίτσια σάαθησαν τρομαγμένα, χωρίς να καταλαβαίνουν τί είχε συμβεί.

Οι διαβάτες, που άκουσαν τις φωνές, σταμάτησαν. Ένας απ' αυτούς σήκωσε το φανάρι του κι' είδε τα τρομαγμένα πρόσωπα των κοριτσιών.

— Τι τρέχει; ρώτησε. Ποιός φώναξε εδώ;

— Δεν ξέρουμε! αποκρίθη' ένα κορίτσι. Κάτι άνθρωποι μάς έσπρωξαν κι' έτρεξαν εμπρός, μαζί με τη μίς Μιλδρεδ. Φαίνεται πως κάποιος μάς κυνηγούν.

— Από που πήγαν;

— Από δω! είπε η μικρή. Φαίνεται ακόμη το φανάρι τους.

— Καλά! Τώρα θα λογαριαστούμε! Ένας διαβάτης δρμησε εμπρός με το φανάρι του, κι' άλλοι άκολούθησαν από περιέργεια.

Η Νταίτζη με τη Τζέννη είχαν ταχύνει το βήμα τους. Μόλις όμως άκουσαν το σφύριγμα και τις φωνές του Τζέκιν, κατάλαβαν ότι το τέχνασμα δεν είχε επιτύχει κι' ότι μόνο με την τρεχάλα θα μπορούσαν να σωθούν. Τόδα-

λαν λοιπόν στα πόδια κι' έτρεχαν έλο και γρηγορότερα, άκούγοντας με τρόμο τα βήματα που άντηχόσαν από πίσω τους. Έτρεξαν έτσι κάμποση ώρα σαν τρελλές μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να ξέρουν που πήγαιναν. Τέλος σταμάτησαν για να πάρουν αναπνοή.

— Μη σταματάς εδώ, είπε η Τζέννη. Πήγαινε γρήγορα από κει. Μας άκολουθούν από κοντά!

Κι' άληθινά, εκεί κοντά ήταν το φανάρι του μικρού, σαν άμυδρή λάμψη μες στην ομίχλη.

Η Νταίτζη έτρεξε τώρα σ' ένα πλάγιο δρόμο, ένω η Τζέννη εξακολούθησε το δρόμο της, λιγοστεύοντας σιγά-σιγά το τρέξιμό της, με το σκοπό να ξεγελάσει τους έχθρους για να κυνηγήσουν αυτή και ν' άφίσουν τη Νταίτζη.

Μά δεν πέρασε ούτ' ένα λεπτό κι' ο Τζέκιν την έφτασε, την άρπαξε, της έδωσε την κουκούλα της κι' εθύς ξεστόμισε μια φριχτή βλαστήμια, γιατί είδε πως είχε γελαστεί.

— Η άλλη μάς τόνασε! είπε σπρώχνοντας βάνουσα την δυστυχισμένη γυναίκα. Φαίνεται, θα πήγε απ' αυτό το δρόμο, δεξιά. Εγώ πάω από κει. Σας προχωρείτε από δω και κρατείτε κι' αυτή τη γυναίκα, γιατί θα μάς χρειαστεί. Μικρέ, μαζί μου!

Κι' άρπαξε το μορτάκο από το μπράτσο και τον έσυρε μαζί του.

Εκείνος δεν καταλάβαινε πιά τίποτα απ' αυτή την ιστορία. Ο Τζέκιν πέρασε μπροστά από τη μίς Μιλδρεδ και την άφισε ανενόχλητη. Κι' αυτός γόμισε πως τώρα θα την έπιαναν και θάκανε μεγάλο γούστο.

— Μά λάθος κάνετε! φώναζε ο μικρός. Η μίς Μιλδρεδ δεν πήγε από κει, έχει μείνει πίσω. Την είδα με τα μάτια μου!

— Τρέχα και κλείσε το στόμα σου! είπε άγρια ο Τζέκιν.

Ο μορτάκος είχε μεγάλη όρεξη να σταθεί να πάρει αναπνοή. Κατάλαβαινε τώρα ότι η φάρσα αυτή δεν είχε καμιά νοστιμάδα, ούτε και του άρεσε να του μιλούν μ' αυτό τον τρόπο. Άλλά πως να ξεφύγει τώρα, που ο Τζέκιν τον κρατούσε έτσι σφιχτά;

Με την τρεχάλα, γρήγορα κέρδισαν τον καιρό που είχαν χάσει να κυνηγούν τη Τζέννη. Ο φωτάκις δρομάκος ήταν περισσότερο φτωσιμένος και δυο φορές είδαν μια λεπτή ομίχλη να περνά μπροστά στα φώτα των μαγαζιών.

— Νά την επιτέλους! μουμούρισε ο Τζέκιν.

Άπλωσε το βήμα, την έφτασε κι' άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της.

Το κορίτσι, εξαντλημένο καθώς ήταν από το τρέξιμο, έπεσε στα γόνατα δίχως να χει τη δύναμη ούτε να μιλήσει. (Άκολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ

Τόν παλιό καιρό, ένας γιατρός είχε κι' ένα νέο μαθητή, που τον έπαιρνε πάντα στις βίζιτές του για να τον εξασκή. Μια μέρα, αφού εξέτασε μπροστά στο μαθητή του κάποιον άρρωστο, αποφάνθηκε:

— Άρρώστησες γιατί έφαγες άστακό.

— Πραγματικώς, όμολόγησε ο άρρωστος: Έφαγα χτές, και πολύ.

Ο μαθητής άπόρησε μ' αυτή τη διάγνωση και ρώτησε ύστερα το δάσκαλό του πως, από ποιά ειδικά συμπτώματα, κατάλαβε τί είχε φάει ο άρρωστος.

— Μην είσαι κούτος, του είπε ο γιατρός: Πρωτύτερα, ανεβαίνοντας στο σπίτι, είδα στην αύλη ένα κανάλο άστακού.

— Ετσι πρέπει να κάνεις και σύ.

Την άλλη μέρα, πήγαν να ίδουν έναν άλλο άρρωστο. Ο γιατρός άφησε το μαθητή του να τον εξετάσει. Κι' αυτός, αφού τον εξέτασε λίγο, του είπε με πεποίθηση:

— Άρρώστησες, γιατί έφαγες γάιδάρο!

— Εγώ;! διαμαρτυρήθηκε ο άρρωστος. Θεός φυλάξει!

Φαντασθήτε τί έγινε...

Τα μάλωσαν όπωσδήποτε, το γύρισαν στίστοιό. Μά ύστερα ο γιατρός έδειξε στο μαθητή του όλη του τη φούρα.

— Ρεζίλι μ' έκανες, του είπε. Πώς σου ήρθε να πης πως ο άνθρωπος έφαγε γάιδάρο;

— Μά πρωτύτερα, αποκρίθηκε ο έξυπνος μαθητής, ανεβαίνοντας στο σπίτι, είδα στην αύλη ένα σαμάρι!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΡΑΜΑΣ ΔΑΦΚΕΡΑΦ (Βραβέον Νομιά)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' επρόθεσε:

— Ήταν κάπως άλλοιώτικο απ' το να κατοικεί κανείς σε βάλτους και σε έλη όπως κάνουμε τώρα.

Ο χήνος στάθηκε στο κατώφλι και κοίταξε μέσα στο σταύλο.

— Ψυχή δεν βρίσκεται εδώ μέσα, είπε. Έλα, Άβροπούπουλη, μη φοβάσαι και δεν είναι κανένας κίνδυνος.

Και έτσι μπήκαν μέσ' στο σταύλο ο Φίλιππος, η Άβροπούπουλη και τ'ά ξη μικρά χηνάκια, για να ίδουν και να θαυμάσουν σε τί πλούτο και άφθονία ζούσε ο άσπρος χήνος προτού ν' αποφάσισα να πάη με τις αγριόχηνες.

— Νά, κοίταξε, εδώ ήταν η θέση μου κι' εκεί ήταν η γαβάθα μου που ήταν πάγυοτε γεμάτη με κριθάρι, έλεγε ο χήνος. Για φαντάσου! Έχει ακόμη κριθάρι μέσα!

Και λέγοντας αυτά, ο χήνος πήδησε

πάνω στη γαβάθα κι' άρχισε να τρώει.

Η Άβροπούπουλη όμως ήταν άνησυχη.

— Έλα να φύγουμε, έλεγε.

— Αυό τρία σπυράκια άκομη, είπε ο χήνος.

Την ίδια όμως στιγμή έβαλε μια δυνατή φωνή κι' δρμησε προς την έξοδο.

Ήταν πολύ άργά: Η πόρτα έκλεισε και η γυναίκα του Χόλγκερ Νίλσον βράσκονταν απέξω κι' έβαλε τον σύρτη. Ήταν κλεισμένοι μέσα!

Ο Χόλγκερ Νίλσον είχε βγάλει ένα κοφτερό κομμάτι αίδερο απ' την πατούνα του άλόγου και χάιδευε το ζώο καταχαρούμενος, όταν μπήκε η γυναίκα του με βία μέσα στο σταύλο.

— Τρέχα γρήγορα! φώναξε. Έλα να δης τί έπιασα!

— Όχι, για στάσου εδώ, γυναίκα, μια στιγμή και ιδές! είπε ο Χόλγκερ Νίλσον. Βρήκα τί είχε το άλογο και ήταν άρρωστο.

— Πιστεύω ότι η τύχη άλλαξε για μάς και πάλι, φώναζε η γυναίκα. Φαντάσου ότι ο μεγάλος άσπρος χήνος που είχε χάσει την άνοιξη, φαίνεται πως θα είχε φύγει με τις αγριόχηνες. Γιατί τώρα γύρισε πίσω και έχει επτά αγριόχηνες μαζί του. Είχαν μπει μέσα στο σταύλο κι' εγώ τις κλείδωσα όλες μέσα.

— Αυτό είναι αξιοθαύμαστο! είπε ο Χόλγκερ Νίλσον. Και ξέρεις ποιά είναι το καλύτερο απ' όλα; Πως δεν θα είμαστε πιά αναγκασμένοι να πιστεύουμε ότι ο γιός μάς έκλεψε τη χήνα κι' έφυγε κρυφά απ' το σπίτι του.

— Ναι, έχεις δίκιο. Μου φαίνεται όμως πως άπόψε κιόλας πρέπει να σφάξουμε τις χήνες. Σε δυό-τρεις μέρες είναι του Αγίου Φιλίππου, κι' αν θέλουμε να πάμε τις χήνες στην πολιτεία για να τις πουλήσουμε, πρέπει να βιαστούμε.

— Μου φαίνεται πολύ άδικο να σφάξουμε τον χήνο μαζί και μάς ήρθε πίσω με τόσο μεγάλη συτροφιά.

— Άγ ήτανε καλύτεροι καιροί, βέβαια και θα τον αφήναμε στη ζωή, μαζί κι' όμως πρέπει να φύγουμε απ' το κτήμα, πως θέλεις να κρατήσουμε τις χήνες;

— Ναι, άλήθεια.

— Έλα λοιπόν και βοήθησε με να τις βάλουμε στο σπίτι, είπε η γυναίκα του.

Βγήκαν κι' οι δυο μαζί από τον σταύλο, και την άλλη στιγμή ο Νίλς είδε τον πατέρα του να περνά την αύλη μαζί με την μητέρα, και κρατώντας στο ένα χέρι του τον Φίλιππο και στο άλλο την Άβροπούπουλη.

Ο χήνος φώναζε: «Νίλς, Νίλς, βοήθεια!» όπως έκανε πάντοτε όποτε βρισκόταν σε κίνδυνο, παρ' όλο που βέβαια δεν μπορούσε να γνωρίσει ότι ο Νίλς βρισκόταν εκεί κοντά.

Ο Νίλς Χόλγκερσον άκουγε καθαρά

τις φωνές του, αλλά μ' όλα ταύτα έμεινε καθλωμένος μπρος στο σταύλο, όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί συλλογίζόταν ότι αν έτρεχε να σώση τις χήνες, θα δειχνόταν αναγκαστικά στους γονείς του και μια τέτοια άπόφαση του φαινόταν δύσκολη να την πάρη.

— Έτσι κι' άλλοιώς, σκεπτόταν, έχουν τόσες στενοχώριες. Γιατί να τους προσενησω εγώ κι' αυτήν την λύπη άκομη;

Σαν είδε όμως την πόρτα να κλείνη πίσω από τον χήνο, ο Νίλς ζωντάναψε.

Γοργός σαν άστραπή πέρασε την αύλη, πήδησε στο ξύλινο κατώφλι της πόρτας του σπιτιού και προχώρησε στο διάδρομο. Από παλιά συνήθεια, έβγαλε τα τούκαρά του και πλησίασε την πόρτα της

δτι ήταν ακόμα ζωντανός. Μαζί μ' αυτούς όμως έβγαλε μια μεγάλη κραυγή χαράς κι' η μητέρα.

— Θεέ μου! πόσο μεγάλωσες κι' όμώρφηδες! έφώναξε.

Ο Νίλς δεν είχε μπει μέσα στην κάμαρα αλλά στεκόταν στο κατώφλι, σαν κάποιος που δεν είναι βέβαιος για την ύποδοχη που θα του κάνουν.

— Δόξα Σοι ο Θεός, που σ' έχω πάλι εδώ! φώναζε η μητέρα. Έλα μέσα!

— Ναι, δόξα Σοι ο Θεός! είπε κι' ο πατέρας.

Περισσότερα δεν μπορούσε να πη. Άλλ' ο Νίλς στεκόταν άκομη διστακτικός μπρος στο κατώφλι. Πώς ήταν δυνατόν να χαιρόνται οι γονείς του για

μεγάλης κάμαρας. Κι' όμως ακόμη έννουθε την μεγαλύτερη άπροθυμία με την ιδέα ότι θα τον έβλεπαν οι γονείς του στην κατάσταση αυτή και δεν είχε το θάρρος να σηκώση το χέρι του και να χαιπήση την πόρτα.

Μά πρόκειται για τη ζωή του Φίλιππου! σκέφθηκε. Από τότε που έχει να ξαναβρεθής δω-πέρα, αυτός ήταν πάντα ο καλύτερός σου φίλος.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ξανάχισε ο Νίλς με την ένθυσή του όλα όσα είχε περάσει μαζί με τον χήνο στις παλιές λίμνες και στις τρικυμιμένες θάλασσες κι' ανάμεσα σ' άγρια θεριά.

Η καρδιά του ξεχείλιζε από άγάπη και ευγνωμοσύνη. Κατανίκησε τη δειλία του και κτύπησε την πόρτα.

— Ποιός είναι; ρώτησε η μητέρα άνοήμονες την.

— Μητέρα, δεν κάνει να πειράξετε τις χήνες! φώναζε ο Νίλς.

Και την ίδια στιγμή άκουσε τον Φίλιππο και την Άβροπούπουλη να βγάλουν μια κραυγή χαράς. Ήταν δεμένοι, άκουμπημένοι πάνω σ' έναν πάγκο, κι' απ' την φωνή τους κατάλαβαινε κανείς

τον γυρισμό του βλέποντάς τον σ' αυτήν την κατάσταση; Τότε όμως προχώρησε η μητέρα, τον έκλεισε στην άγκαλιά της και τον έφερε μέσα στην κάμαρα. Και τέλος κατάλαβε ο Νίλς τί είχε γίνει.

— Πατέρα! Μητέρα! φώναζε. Είμαι πάλι άνθρωπος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ο άποχωρισμός από τις αγριόχηνες Τετάρτη, 9 Νοεμβρίου

Το άλλο πρωί ο Νίλς Χόλγκερσον είχε ξυπνήσει από τα χαράματα και προχωρούσε προς την παραλία. Προτού να φέξη έντελώς, είχε φθάσει στη θάλασσα. Ήταν καταμόναχος. Προτού να φύγη, είχε πάει στον Φίλιππο και προσπάθησε να τον ξυπνήση. Ο άσπρος χήνος όμως δεν είχε ούτε κουνηθεί καν απ' τη θέση του. Χωρίς να πη μια λέξη, έχωσε πάλι το κεφάλι κάτω απ' την φτερούγα του και ξανακοιμήθηκε.

Η ήμέρα φαινόταν πως θα ήταν έξοχη, σχεδόν τόσο ώραία όσο κι' η άνοιξιάντικη κείνη μέρα που είχαν έρθει οι αγριόχηνες στο Σόβεν.

(Στο ερχόμενο τό τέλος.)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

δτι ήταν ακόμα ζωντανός. Μαζί μ' αυτούς όμως έβγαλε μια μεγάλη κραυγή χαράς κι' η μητέρα.

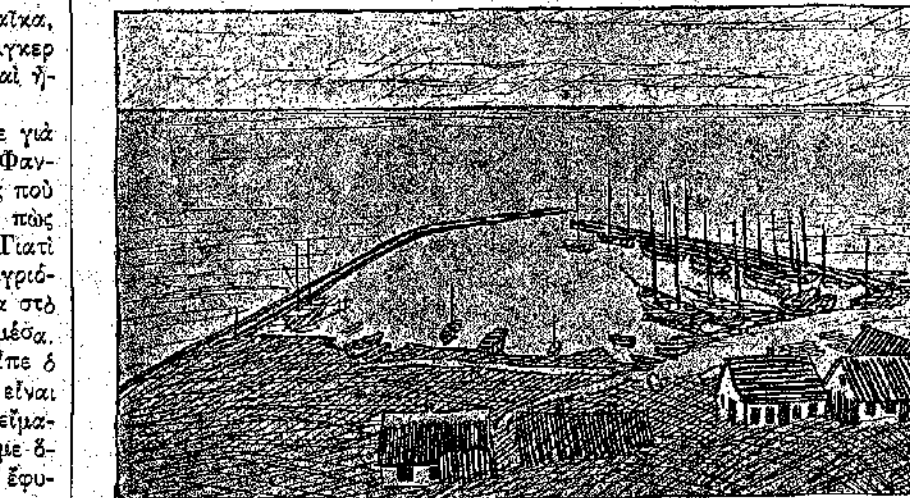
— Θεέ μου! πόσο μεγάλωσες κι' όμώρφηδες! έφώναξε.

Ο Νίλς δεν είχε μπει μέσα στην κάμαρα αλλά στεκόταν στο κατώφλι, σαν κάποιος που δεν είναι βέβαιος για την ύποδοχη που θα του κάνουν.

— Δόξα Σοι ο Θεός, που σ' έχω πάλι εδώ! φώναζε η μητέρα. Έλα μέσα!

— Ναι, δόξα Σοι ο Θεός! είπε κι' ο πατέρας.

Περισσότερα δεν μπορούσε να πη. Άλλ' ο Νίλς στεκόταν άκομη διστακτικός μπρος στο κατώφλι. Πώς ήταν δυνατόν να χαιρόνται οι γονείς του για

Η περλίτς απ' όπου έφυγαν οι αγριόχηνες.

ΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ.

Ο Ίουλιανός ήταν ο πιο στενός μου φίλος από τους συμμαθητές μου. Τις ημέρες που βγαίναμε «περίπατο» με το σχολείο, οι γονείς μας μας έδιναν από δυο δεκάρες του καθενός. Οι μητέρες είχαν κάμει συζήτηση, γι' αυτό το ζήτημα. Η δική μου δεν ήθελε να μου δίνει περισσότερα απ' όσα έδιναν στον Ίουλιανό, κι' επειδή το σπίτι του Ίουλιανού ήταν φτωχότερο απ' το δικό μας, άφισαμε εκείνους να κανονίσουν το ποσό.

— Τι να τα κάμουν τα περισσότερα; είχε πει η μητέρα του.

Κι' η δική μου συμφώνησε ότι δυο δεκάρες ήταν πολύ άρκετές.

Οι δυο αυτές δεκάρες ξοδεύονταν τις περισσότερες φορές στο μαγαζάκι του μπάρμπα - Κλήμη. Ήταν μέσα στον κήπο, σχεδόν απάνω στα κάγκελα του σχολείου μας. Μια μικρή ξύλινη μπαράκα, βαμμένη με την ίδια πράσινη μπογιά που ήταν βαμμένα και τα θρανία μας. Ο μπάρμπα - Κλήμη με την μπλέ ποδιά του, όμοιος με τους παλιούς θυρωρούς των λυκείων, πουλούσε βόλους, σκουρές, ζαχαρωτά, χουριάδες, ματζούνια, μακρὰ μασούρια γιάμπολη τυλιγμένα σαν ελάτρηια, σωληνάκια γυάλινα γεμάτα από άσπρα και ρόζ κουφετάκια με γλυκάνισο και κλεισμένα στις δυο άκρες με μπαμπάκι και φελλό. Τα κουφετάκια δεν ήταν βέβαια εξαιρετά, αλλά το σωληνάριο, όταν άδειάζε, χρησιμοποιε για βλητικός σωλήνας. Μπορούσε να βάζει κανείς μέσα μπαλίτσες ή φασόλια και μ' ένα φύσημα να τα τινάζει μακριά.

Είχε ακόμη κάτι μικροσκοπικές μπουλιές που έγραφαν απάνω: «κερασό», «μέντα», «βανίλλια» και δεν ξέρω τί άλλο. Τις αγοράζαμε όχι βέβαια για το σπουδαίο λικέρ που είχαν μέσα (δυο σταγονίτσες), αλλά γιατί μόλις άδειάζαν, δοκιμάζαμε την ευχαρίστηση να τις κρεμούμε από το χέιλι μας σε βεντούζες ή σαν αβδέλλες.

Εγώ κι' ο Ίουλιανός μοιράζαμε πάντα τα φύνια μας, γι' αυτό ποτέ ο ένας δεν αγόραζε δίχως να ρωτήσει τον άλλον.

Αργότερα, η μητέρα του Ίουλιανού κι' η δική μου έκριναν ότι μπορούσαν ν' αυξήσουν σε πενήντα λεπτά το εβδομαδιαίο χαρτζελί. Τότε μπόρεσα κι' εγώ να πραγματοποιήσω ένα όνειρό μου: ν' ανατρέψω κουκούλια.

Περισσότερο από τα κουκούλια κόσταζε η τροφή τους, τα φύλλα της μουριάς, που πήγαινα και τ' αγόραζα δυο φορές την εβδομάδα απ' ένα περιόβλι.

Ο Ίουλιανός σιχαινόταν και να τα βλέπει αυτά τα σκουλίκια. Δήλωσε λοιπόν ότι στο εξής με τα πενήντα του λεπτά θ' αγόραζε, τι του άρεσε, χωρίς

να μου λέει τίποτα, χωρίς να με ρωτά. Αυτό έφερε κάποια ψυχρότητα μεταξύ μας κι' από τότε κάθε Τρίτη που βγαίναμε περίπατο κι' έπρεπε να πηγαίναμε δυο - δυο, ζητήσαμε και βρήκαμε ο καθένας μας ένα νέο σύντροφο για τη γραμμή.

(André Gide) M. A. E.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ (Μυθιστόρημα από Ίουλιανό Βέν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μια μέρα, που ο Μπριάν κι' ο Γόρδων μιλούσαν γι' αυτή την έκδρομή, ο πρώτος είπε:

— Ο γεωγραφικός χάρτης του ναυαγού είναι ακριβέστατος, όπως το είδαμε πολλές φορές. Θάταν όμως καλό να γνωρίσουμε τον Ειρηνικό Ωκεανό προς ανατολικά του. Εμείς έχουμε εξαιρετά τηλεσκόπια που ο μακαρίτης δεν είχε, και μπορούμε ίσως να ανακαλύψουμε στεριές που εκείνος δεν μπόρεσε να τις διακρίνει.

— Εξακολουθείς να έχεις ακόμη το πρώτο σου σχέδιο, ρώτησε ο Γόρδων, και να μη βλέπεις την ώρα πότε να φύγουμε από εδώ;

— Βεβαίωτατά, αποκρίθηκε ο Μπριάν. Πιστεύω μάλιστα ότι και σ' είσαι με τη γνώμη μου, ότι δηλαδή κάθε μας προσπάθεια πρέπει να έχει σκοπό το πως θα γυρίσουμε τη γρηγορότερη στην πατρίδα μας.

— Καλά λοιπόν, είπε ο αρχηγός, αφού επιμένεις, ως γίνη άλλη μια έκδρομή.

— Αλλά να λάβουν μέρος όλοι.

— Όλοι όχι, είναι περιττό, αποκρί-

«Ο κέλης έτρεχε με ταχύτητα ενός μιλίου την ώρα». (Σελ. 345, στ. Β'.)

θηκε ο αρχηγός. «Έξη - επτά άτομα». — Τότε και επτά είναι πολλοί. Εγώ λέγω να πάμε μόνο δυο - τρεις με τη βάρκα.

— Με τη βάρκα;

— Ναι. Να πάμε κατευθείαν στην απέναντι όχθη της λίμνης. Σε τρεις ημέρες θα είμαστε πίσω.

— Και ποιός θά κυβερνά;

— Ο Μόκος ξέρει καλά. Μα κι' εγώ θα μπορούσα να τα καταφέρω. Πότε με το πανί, πότε με τα κουπιά, θα κάμουμε αυτή τη ξη μίλλια. Γιατί δεν πιστεύω να είναι περισσότερα.

— Όσοι θά πάς και σ' με το Μόκο;

— Ναι, αφού δεν έλαβα μέρος στην άλλη έκδρομή. Τώρα ήλθε η σειρά μου να φανώ κι' εγώ λίγο χρήσιμος.

— Ω, τί λές, αγαπητέ μου Μπριάν! Λίγες φορές ως τώρα φάνηκες χρησιμώτατος;... Αλλά αφού θέλεις, να πάς. Και ποίον θά πάρης ακόμα; Δεν σου προτείνω το Δόνιφαν, γιατί σεις οι δυο δεν τα πάτε τόσο καλά.

— Κι' όμως εγώ μετά χαράς θά ε-παιρνα τον Δόνιφαν. Δεν είναι κακός. Είναι γενναίος κι' επιδέξιος, κι' αν δεν ήταν λίγο ζηλιάρης, δεν θά του έλειπε τίποτα. Έχω την ιδέα, ότι μια μέρα θά καταλάβη πως εγώ δεν επιζητώ πρωτεία και τότε θά γίνουμε φίλοι αδελφικοί. Σκέφτηρα όμως να πάρω για τρίτον έναν άλλον.

— Ποίον;

— Τον αδελφό μου τον Ζάκ. Η κατάσταση του με φοβίζει. Στην έκδρομή, που θά βρεθούμε οι δυο μας, μπορεί να τον κάμω να μιλήσει, να μου πη επιτέλους τι είναι αυτό που τον κάνει τόσο δυστυχημένο.

— Καλά λοιπόν, πάρε και τον Ζάκ κι' αρχίστε από τώρα τις ετοιμασίες.

Ο Δόνιφαν δυσραστήθηκε πολύ όταν έμαθε για την έκδρομή αυτή που, δεν θά λάβαινε μέρος. Του άκουσε το εξήγησε κι' ο Γόρδων ότι ο Μπριάν την επέτρεπε κι' αυτός είχε το δικαίωμα να διαλέξη τους συντρόφους του.

— Θα κάνη λοιπόν εδώ, τι θέλει ο κ. Μπριάν; φώναξε ο Δόνιφαν με θυμό. Κι' εμείς δεν είμαστε τίποτα.

— Έχεις πολύ άδικο, του αποκρίθηκε ο Γόρδων. Μ' αυτό που λές, άδικαίς και το Μπριάν και μένα.

Ο Δόνιφαν δεν είπε τίποτ' άλλο στον αρχηγό, πήγε όμως στους φίλους του και ξεθύμανε λέγοντας σ' αυτούς τα παράπονά του.

Απεναντίας ο Μόκος χάρηκε υπερβολικά, όταν έμαθε πως θάταν ο κυβερνήτης του κέλης και πως θά ταξίδευε με το Μπριάν. Μα κι' ο Σέρβης χάρηκε, γιατί θά γινόταν αρχιμάγειρος, όσο θά έλειπε ο Μόκος, και θάκανε στην κρουζίνα, τι ήθελε. Όσο για τον Ζάκ, αυτός δεν έδειξε ούτε χαρά, μα ούτε

δυσφορία. Ίσως θά ήθελε να μείνη λίγες ημέρες με τον αδελφό του, χωρίς να βλέπη τους άλλους.

Σε λίγο ο κέλης ήταν έτοιμος. Τον εφόρτωσαν με όλα τα χρεώδη, — όπλα, ρούχα, τρόφιμα, — και στις 4 Φεβρουαρίου, κατά τις 8 το πρωί, ο Μπριάν, ο Ζάκ κι' ο Μόκος αποχαιρέτησαν τους συντρόφους των κ' ξεκίνησαν.

Ο καιρός ήταν λαμπρός και φυσούσε ελαφρός νοτιοδυτικός άνεμος. Ο Μόκος άνοιξε το πανί. Στην αρχή, ο κέλης έπλεε σιγά. Έπειτα, αφού προχώρησε σταθνοικά, έτρεχε περισσότερο. Και μετά μισή ώρα μόλις φαινόταν σαν ένα μικρό σημάδι, που κι' αυτό σε λίγο χάθηκε.

Δυστυχώς, κατά το μεσημέρι, όπως συμβαίνει πάντα όταν ο ήλιος καίη πολύ, ο άνεμος έπεσε ολότελο.

— Στο κουπί, κύριε Μπριάν! είπε ο Μόκος μαζεύοντας το πανί.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Μπριάν. Εμείς οι δυο στα κουπιά κι' ο Ζάκ στο τιμόνι.

— Αν ο κ. Ζάκ θά κρατή καλά το τιμόνι, θά πάμε πρώτα!

— Να μού δείξης, Μόκο, είπε ο Ζάκ. Όπως μού δείξεις θά κάμω.

— Μα πρώτα να τοιπήσουμε κάτι τι, είπε ο Μπριάν.

Εφαγάρ βιαστικά κι' έπειτα τράβηξαν με τα κουπιά. Ο κέλης την ώρα εκείνη βρισκόταν στη μέση της απέραντης λίμνης που την τριγύριζε από παντού ούρανος. Κατά τις τρεις, ο μπόσος, κοιτάζοντας με το τηλεσκόπιο, είπε ότι ανακάλυψε ίχνη γης. Σε λίγο κι' ο Μπριάν έδεβαίωσε τη ανακάλυψη του Μόκου. Κατά τις τέσσερες, φάνηκαν οι κορυφές κάποιων δένδρων που φύτρωναν σε μιαν άκτιη τόσο χαμηλή, ώστε ποτέ δεν την είχαν ιδεί όταν κοιτάζαν προς εκείνο το μέρος από τους ψηλούς βράχους της παραλίας.

Εμεγάν δυο ως τρία μίλλια για να φθάσουν στην ανατολική όχθη της λίμνης. Ο Μπριάν κι' ο Μόκος κωπηλατούσαν γερὰ κι' ο Ιδρώτας έσταζε από τα μέτωπά τους, γιατί ο ήλιος ήταν καυστικός. Η επιφάνεια της λίμνης έλαμπε σαν καθρέφτης, και τόση ήταν η διαύγεια των νερών, ώστε φαινόταν ο βυθός, σε βάθος δεκαπέντε περίπου πόδια, γεμάτος υδροβία φυτά, που ανάμεσα τους έπαιζαν ψάρια μυριάδες.

Κατά τις έξη, ο κέλης, έφθασε στην όχθη, που από πάνω της, έγερναν μεγάλοι κλώνοι θαλασσίων πεύκων. Κι' επειδή σ' εκείνο το μέρος η όχθη ήταν πολύ ψηλή και δεν μπορούσαν να ποδη-δασθούν, την παρέπλευσαν ως μισό μίλλι προς βορράν κι' αποβιβάστηκαν.

— Να και το ποτάμι του γεωγραφικού χάρτη, είπε ο Μπριάν, δείχνοντας

μια χαράδρα όπου χυνόνταν τα νερά της λίμνης.

Αποφάσισαν να διανυκτερεύσουν εκεί κάτω από τα δένδρα, και το πρωί να πλεύσουν μέσα στο ποτάμι, που το ρεύμα του θά τους έβγαζε στη θάλασσα.

Έδεσαν καλά τη βάρκα, πήραν τα όπλα, τα τρόφιμα, τα σκεπάσματα, άναψαν φωτιά με ξεροκλαδα, έδειπνησαν, έστρωσαν χαμώ και, χωρίς πολλά - πολλά, αποκοιμήθηκαν.

Για καλό και για κακό, είχαν έτοιμα τα όπλα τους, γιατί προς το βράδυ είχαν άκουσει ούραλιασμα. Αλλά η νύχτα πέρασε ήσυχη.

Πρώτος, κατά τις έξη, ξύπνησε ο Μπριάν.

— Εμπρός παιδιά! είπε.

«Εθαύμασαν τους μεγαλοπρεπείς βράχους». (Σελ. 345, στ. γ'.)

Σε λίγα λεπτά ήταν μέσα στη βάρκα, η βάρκα ήταν μέσα στο ποτάμι, και το ρεύμα τους έσπρωχνε προς τη θάλασσα. Το ρεύμα αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε τα κουπιά δεν χρειαζόνταν. Ο Μόκος κρατούσε το τιμόνι, κι' ο Μπριάν, μ' ένα κουπί, προσπαθούσε να κρατή πάντα τη βάρκα στη μέση. Το ποτάμι είχε πλάτος τριάντα πόδια, η διεύθυνσή του ήταν σχεδόν εϋθύγραμμη και περινοθε μέρ' από ένα πικνό δάσος.

Ο ελαφρός κέλης έπλεε τώρα με ταχύτητα ενός μιλλιού την ώρα. Κατά τις έντεκα, τα δέντρα δεξιά κι' αριστερά άρχισαν να ραϊώνουν και σε λίγο ο αέρας άρχισε να μυρίζει θάλασσα. Και να, ύστερ' από λίγα λεπτά, πίσω από μιά συστάδα δρυών, φάνηκε μια γραμμή υπο-

κύαμη. Το ρεύμα ήταν τώρα λιγότερο όρμητικό, γιατί έδω το πλάτος του ποταμού ήταν πενήντα σχεδόν πόδια.

Τέλος ο Μόκος έσπρωχνε τη βάρκα προς την αριστερή όχθη, έμπηξε την άρπάγη στον άμμο και την κράτησε στερεά, ως πη. Πήδησαν έξω ο Μπριάν, ο Ζάκ και τελευταίος αυτός.

Πόσο διάφορη ήταν η ανατολική άκτιη από τη δυτική όπου είχαν ναυαγήσει! Εκείνη ήταν απέραντη άμμώδης άκτιη, γεμάτη υφάλους, χωρίς όρμονάνα. Έδώ όμως σχηματιζόταν ένα μικρό λιμάνι, και κοντά στην άκτιη ύψωνόνταν πολλοί βράχοι όπου, καθώς παρατήρησε αργότερα ο Μπριάν, υπήρχαν καμιά είκοσάρια σπηλιές, ενώ εκεί μόλις και μετά βίας είχαν βρει μιά.

Ο Μπριάν κοιτάζε με το τηλεσκόπιο μήπως ανακαλύψη κανένα πλοίο ή καμιά γη στο απέραντο πέλαγος. Αλλά δεν είδε τίποτα. Όσοι το γηό τους ήταν απομονωμένο και προς ανατολικά όπως και προς τα δυτικά.

— Παιδιά, είπε ο Μπριάν, καθώς φαίνεται, ούτε απ' αυτό το μέρος δεν θά ξεκινήσουμε για να γυρίσουμε στην πατρίδα!

— Ε, μια μέρα, είτε από δω, είτε απ' άλλους θά φύγουμε, αποκρίθηκε ο Μόκος. Για την ώρα, φεύγουμε από δω τώρα που είναι παλλίρροια.

— Όχι ακόμα, είπε ο Μπριάν. Πρέπει πρώτα να κοιτάξουμε κι' από την κορυφή του πιο ψηλού βράχου. Γι' αυτό άλλωστε ήλθαμε.

— Τότε λοιπόν πρέπει να περιμένουμε την άλλη παλλίρροια, κατά τις δεκα τη νύχτα.

— Και δε φοβάσαι να ταξιδεύσουμε τέτοια ώρα;

— Όχι, δεν είναι κανένας κίνδυνος. Έπειτα απόψε θάχη και πανσέληνο.

— Ωραία! Όσοι έχουμε στη διάθεσή μας δώδεκα ώρες. Εμπρός! Τριγύριαν την κατάφυτη άκτιη, επιθεώρησαν κι' εθαύμασαν τους μεγαλοπρεπείς βράχους. Με κάποια δυσκόλια, σκαρφάλωσαν σ' έναν απ' αυτούς, ψηλό ως εκατό πόδια και, από την κορυφή του, μπόρεσαν να παρατηρήσουν καλά όλο το γηό.

Στανατολικά, ο δριζόντιος ήταν καθαρότατος. Με το τηλεσκόπιο που είχαν, θά μπορούσαν να διακρίνουν γη σε άκτινα επτά ή οκτώ μίλλια. Αλλά όσο κι' αν κοιτάζαν, δεν είδαν άλλο παρά θάλασσα και ούρανο.

Αξαφνα όμως, — είχαν καμμιάν ώρα στην κορυφή του βράχου, — ο Μόκος έπιασε το μπράτσο του Μπριάν και του είπε:

— Τι είναι αυτό εκεί - πέρα;

(Ακολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

στο **Ρολόι** (δχι πρέπει όλες μαζι)
Ακαμάν (εστειλα 12 τετραδία)
 συγχαρητήρια για την επιτυχία του
 θελου.) **Φοιτητή** (πολύ ενδιαφε-
 ρον το γράμμα σου, αλλά... που
 τόπος! δεν ξέρω αν ή Γ. Άλλαξε
 διεύθυνση; μου έγραψε όμως να
 της κρατώ τα φύλλα της στο γρα-
 φείο) **Δεσβόπουλο** (δεν σε «πε-
 ριφρονώ», άπαγε! ή ελλειψη τό-
 που με κάνει; **Ευχαρίστη μου**)
Μελπομένη Πολίου (χαίρω
 πολύ γράφε μου) **Όδηγός**, δεν βγή-
 κα ακόμη) τόσα εμπόδια, βλέπεις,
 φέτος... **Άντ. Δ. Δούκας** (έγ-
 κάρδια συλλυπητήρια για το θά-
 γατο του καλού και πολυτίμου σου
 πατέρα) ναι λουθησες το παρ-
 δεγμα του και να γίνης χρηστός
 και χρήσιμος σαν κι άκεινον!)
Κόμητα του Αθύνου (χαίρω
 πολύ γράφε μου) **Αθανάσιον**
Αρμάκον (πολύ ή ευχαριστος το
 πρώτο σου γράμμα για τα καλά
 λόγια ευχαριστώ πολύ) **Ανεμό-
 νη του Βουνού** (γράφε του κα-
 λήν επιτυχία! αλλά είμαι βέβαιη
 ότι θα με θυμηθί κι από τα βε-
 θη της Αφρικής και θα μου γρά-
 φυ) **Όλόραση** (περισσότερο
 μπαμπά πως είναι τώρα; **Νεά-
 ριδα του Ιονίου** (μά δεν άμ-
 φέβηλα πατά για την αγάπη σου)
Άμιλλαν (δεν περάζει; οι αριθ-
 μοί είναι 8, 1, 7, 0 και όχι 81,
 70 κλ.) **Νερόμυαλον** (εστειλα 12
 τετραδία κι έχω στη διάθεσή σου
 δρ. 14,20) **Έφριον Χ.** (έλαβα)
Σ. Β. Μαλαμίν (έλαβα) **Άρε-
 μιντον Κρητή** (εστειλα 12 τετράδια)
Κόκκινον Διάβολον (γράμμα σου
 με δρ. 18 δι' άγγελλαν δεν έλαβα)
Μελαχροινήν Κυρίαπούλαν,
Μελαχροινήν του Σκέτιν, **Αε-
 ρινήν Ρήγα**, **Αεικόν του Πόντου**,
Όπαδόν του Τολυδι κλπ κλπ.
Έγώ ειμ' Έγώ Γαλιτσιαν,
Κόρην του Βουνού, **Κουτρο-
 νίδη**, **Ίβάναν**, **Δούλαν Ι. Τσί-
 ρου** (εστειλα.)
 Είς δόσεις άποστολές έλαβα μετά
 την 17 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω
 στο έρχόμενο.

Εσοπαθόντες
 για το Δωδεκασέλιδο!

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 Της **Α' Περιόδου** (1879—1893)
 από τους έκδοθέντας 24 τόμους
 υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης
 πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
 19ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25,
 ταχυδρομικώς δε άποσταλλόμενος
 δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν
 και δρχ. 35 διά το Έξωτερικόν.
 Της **Β' Περιόδου** (1894—1927)
 υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
 μοι, 34 έν όλω. Έκαστος τόμος
 άρραφος δρ. 30 και ραμμένος
 δρ. 35. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
 στου τόμου προσθατέα εις τās
 άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν
 δρχ. 5 δ άρραφος και δρχ. 15
 δ ραμμένος, διά δε το Έξωτε-
 ρικόν δρχ. 23 εις τε άρραφος ει-
 τε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισιοδ.

Γέλιος δεκται μέχρι 22 Νοεμβρίου.

633. Αεξιγραφος
 Ένα ψάρι μακρουλό,
 Άν το εΐσης σε ποτάμι,
 Τι θα κάρη;
 Στόν άέρα θα πτάξη
 Γιατί σε πουλι θ' άλλαξη.
 Όνειρον του Έλληνισιοδ

634. Στοιχειογραφος
 Όπως είμαι άν μ' άφήσης,
 Ζώο χρήσιμον θά ίδής.
 Τα δυο πρώτα μου άν σΐσης
 Κι' άλλο ένα άν διπλασιάσης,
 Τήν πατρίδα μας θά βής.
 Κι' όλους θά μάς ένθουσιάσης!
 Βασπερίτης

635. Τονόγραφος
 Ρήματος κοινού τόν τονο
 Κατεβάζω
 Κι' από τις έννιά μιά μόνο
 Παρουσιάζω.

636. Αναγραμματισμός
 Πολύ άρχαίον βασιλιά,
 Δικαίου και σοφού,
 Τα μέλη άνακατάνω,
 Και άποστόλου τόνομα
 Μεγάλου και κλεινού
 Με τοϋτο φανερώνω.
 Άπάτεμο

637. Τείρινον
 * * * * * = Αρχαία πόλις
 * * * * * = Πόλις Θεσσαλίας
 * * * * * = Φίλος ήρώος
 * * * * * = Προστακτικόν
 * * * * * = Άγτωνυμία
 * * * * * = Σύμφωνον

Και καθέτος τ' ίδια.
 Αιματοβαμμένα λευτεριά
638-639. Μεταμορφώσεις
 1.—Η **Μήλις** διά 5 μεταμο-
 ρώσεων να γίνη **Πάρος**.
 2.—Το **έθος** διά 7 μεταμο-
 ρώσεων να γίνη **νόμος**.
 [Κάθε λέξις, εις τās μεταμορ-
 φώσεις αυτές, προέρχεται από
 την προηγουμένην, μόνον διά
 προσθήκης ή αλλαγής ενός γράμ-
 ματος.]

Εισαγόμενοι Χαϊνός
640-642. Δογολογία
 1.—Με ποίαν πόλιν της Νέας
 Ελλάδος τρέχει κανείς γρηγο-
 ρώτερα από κάθε δορμενά;
 2.—Είς ποίαν πόλιν της Νέας
 Ελλάδος εύδοκιοδιν περισσότε-
 ρον φυτά των Τροπικών;
 3.—Είς ποίαν πόλιν της Πα-
 λαιάς Ελλάδος άνακατεύουν δυο
 όγρά, τα όποια πουθενά άλλοϋ
 δεν τα βέζουν μαζί; Γασκίνος

**643. Διπλή Άκροστιχίς με-
 τα Φωνηεντολόγου και Έλλι-
 ποσυμφώνου**
 Τα μέν άρχικά των κάτωθι
 ζητουμένων λέξεων άποτελοϋν
 φωνηεντολόγου τού τύπου:
 * * * * *
 τα δε δεύτερα γράμματα έλλι-
 ποσύμφωνον του άυτου τύπου,
 του όπολου ζητείται ή άνάγνω-
 σις. Σημειωτέον ότι και εις τα
 δύο το άυτό ρητόν θ' άναγνω-
 σθί:
 1. Ιουδαίος φιλόσοφος 2,
 Θρησκευτικώς μεταρρυθμιστή;
 3, Νήσος εκ τών Κυκλάδων 4,
 Μέγας ποταμός της Ευρώπης 5,

Μάγισσα 6, Υιός του Ιωσήφ
 7, Αρχαίος Ιουδαίος

Μεγάλη Έλλάς
644. Φωνηεντολόγου
 τ - μ - τ - ν κ κ - τ ρ ρ - τ - λ γ
 Λευκός Κόρακος
645. Γέφυρος
 ΤΟ ΤΕ ΤΕ ΤΕ ΤΕ ΤΕ 52
 ΕΤ : ΤΕ ΤΕ ΤΕ ΤΕ 7
 Καρδινιάκ

Διά τούς Γαλλομαθείς
646. Métagramme
 Je suis un grand poète
 Latin et classique;
 Mais en me coupant la tête
 Et changeant la nuque,
 Tu me fais une substance
 Utile... en abondance.
 Νέμεσις

647-649. Cinéma-Rébus
 1.—Υδάς, πτήσις, όσοϋν.
 2.—Άλας, έναι, ούτε, τίς.
 3.—Αναγινοσκων, εις.
 Τρία νομμάτα.
 Άλεξανδρινό Διπλασοπούλο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσ. του φύλ. 28
 418. Ηραιστος (ή, Φαιστός.)
 —419. Μύθος (μ, θώς.) — 420.
 Ιούνιος—Ιούλιος.—421. Η ψι-
 λή και ή δασεία.
422. ΒΟΙΩΤΙΑ 423. ΜΑΘΗ-
ΙΟΥΑΙΟΣ ΜΑΤΙΚΑ
ΣΑΛΑΜΙΣ (Άττικη θή-
ΠΟΛΩΝΙΑ κη, Ηθική,
ΣΟΛΩΜΟΣ κρήμα, ία-
 μα, κάθημαι).—424-428. Διά του
 ΑΙ: αϊ πόλος, Αίας, Αϊόλος,
 αϊθήη, αϊόρα.—429. ΑΑΝΙΑ
 (Δαρσίος, Δαΐδαλος, ΣιΝά, Κε-
 τίγνη, Αθήναι.)—430. Μη γνώ-
 τω ή άριστερά τι ποιεί ή δεξιά
 σου.—431. Θεωρία **επισκόπου**
 και **καρδία μελωνά**. (Θεϋ, ροιά
 έπι σκ' όπου και, κάρ διά μη-
 λον, ά.)—Les grands esprits se
 rencontrent.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έως 10 το πολύ λέξεις με άλλα
 στοιχεία δρ. 6 (το ελάχιστον τμήμα)
 Πέραν των 10 λέξεων 50 λεπτά ή λέ-
 ξις, με καθεύδ ά στοιχεία λεπτά 70
 με κεφαλαία δρ. 1.
 Ό χαριστός στιχος δρ. 3.
 Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.
 /ΚΗ—722/
 Διαφεύδω την Νεάνιδα Ιονίου διά τās
 όηλόδους της προς την Διάπλαση ένω
 τ' όρώνων και μόνον θραδίων δεν τ' ε-
 πήρον αυτή με Άλαν καλώς αλλά ή άρι-
 στεύσαα Άβροπεϋδωλη.
 Καταορίδα
 /ΚΗ—723/
 Α βροποόπουλη — Εγένετα Νταγιάντα.
 Α Νεάνις του Ιονίου—Τερέζα Κιαιογράφ-
 λακος.
 Καταορίδα
 /ΚΗ—724/
 Κ άρμεν Ρούβα, καλή ; ; ; Άν όθμο-
 σος, ύπάρχει νιναίγια.
 Αλαουρα, Άγρ άμπελι
 /ΚΗ—725/
ΠΑΤΡΑ·ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
 Διαπλασοπούλα, ό πρωτότοπος δια-
 γωνισμός μας (ΚΗ—609) πλησιέσι
 να λήη, όδεν προσθήσατε να συμπληρω-
 τε όλοι.
 Ό τών Διαγωνισιοδιν
 Μικρός Γορνασιόπις
 /ΚΗ—726/
 Α μαρκαίλις, Εξήνη Γατοόλα, Έλιόνα,
 Α άνταλλόσομνε τετραδία και Δόσις;
 (ΚΗ—63). Μικρά Άλοατίς

ΚΗ—721
ΨΥΧΟΓΡΑΦΩΝ

ΗΓΥΓΗΜΕΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
 Α μαρκαίλις = Κεοιστοϋλο, Άνθοόλα =
 Α καρδίλοϋ, Έπολη Γατοόλα = Έππορα,
 Καλαμά = Άγία Φεριστοϋ, Κερπιστοϋ
 Δορκός = Ιορμύνη Ασινίου, Έλάει της Άρ-
 τέμιδος = Δορνίτια Λαίνιου, Μπατα = Σε-
 κράτης Βεαυίς, Νέμεσις = Μπουρνιό.
 Ό σκιορατίστικόν Μέντιομ
 /ΚΗ—728/
 Κ ρά-Κυραλίνα, Μανιτόφ, Κου-
 τερνίδη, εδουχισμένη δα μ' έκατέ έν-
 σος τετραδία. Να τ' ό-περιμηνώ; Εδω-
 στώ έμ τών προτέρων Δόσις: (ΚΗ—602).
 Ίβάνα

ΚΗ—729
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Η δ' όλους σήμερον άποφασιστός γα-
 λλόν γλώσσα διδάσκοντα όριτός, εις
 βάθος και οικονομίας, Πιπίνοϋ 5 η
 (Στάσις Άγγλοποόλοϋ). Συνιστάται βε-
 ρώς και παρ' ήμίν εις τούς νεοαφιγκο-
 μένους φοιτήτας και σπουδαστάς.
 /ΚΗ—730/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΛΥΜΠΟΣ.
 1ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Α ποτελέσματα (διαθετησόμενα ένεν-
 δάθενείας) Ένεκα άλλων άποφασί-
 σων θραδεδον την Νήνην τού Παι-
 νιου και Δοκασμένην, Ίδων.
 2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 Έρώτησις:
 1. Πρωτεύσαστε μέλις λάβετα τή
 φυλλόδον της Διαπλασούς 2.
 Απαντήσιν δεκται έως 30 Οκτωβρίου,
 Συμμοτοϋ διδραχμοϋ. Θραδία 3 έλευτά
 Δόσις: Με Ελιε Ν. Αηδρεαδakis
 (Δι' Αβροταν Εξορμησιν)
 Rue de l'Église Copie No 22
 Alexandrie (Egypte)
 Ό τών Διαγωνισιοδιν
 Ένόςος Πολεμιστιής
 /ΚΗ—731/
 Α γαμημένες μου, ευχαριστώ για τās ε-
 γές σας. Μαρία Άβραμίου
 /ΚΗ—732/
ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΪ ΨΥΧΟΡΟΛΟΓΟΙ
 Τι χαριτωμένα πού γαυγίστε! Φοιτή-
 δ' Ηλιος και στενάχι ή Σελήνη.
 ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΙΜΟΙ
 /ΚΗ—733/
 Α Ίβόηλομα, δεν έλαβα Μ. Μυστινή σου
 και λαποβαί. Αλλάζομνε κάρτες;
 Στείλε πρώτη με τή Δόσι σου.
 Διαπλασοπούλα ες, ήλιος και άλλο από
 ός μου στείλατε και δεν έλαβα; άπαντή-
 σε μου. Μόνο από την Περισπασία
 Χουσολλη, Αιγυπτιαπούλα, Ένδοό Ιου-
 λη, Γαλιτσιαν, έλαβα και Εστελα. Φερέ-
 με, τί γίνεται δ' (ΚΗ—425) Διαγωνισιοδιν;
 Γάνταλε, δεν έλαβες τ'ό γράμμα μου;
 Άκακία
 /ΚΗ—734/
 Κ ούλα Κηρωϋ, προς μικρόν. Κρησι-
 λης, ένα τετραδία σου θα μ' εδω-
 στες; σε γρωφίω. Μοικαδ
 /ΚΗ—735/
 Ι ποδ ντε Γκακίόν, θα λάβω τ'ό θραδίο
 Ι ποδ πέντε μήνες περιμηνώ; Απάντησε
 Ίσπανιόλα
 /ΚΗ—736/
 Ο ΜΕΛΑΓΚΟΚΟΙΟΣ, κανάμπανοντας στο
 γαμητό του σαλονάκι, άλλόλογαρεσι-
 άνταλλόσομνε κάρτες.
 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Πάνα οι κάρτα γρά-
 φετε ποδ συνερπάτη — Διαπλασοπού-
 λης Σ. Σ. Σ. προτιμάτε. Όθ θραδεδον
 πέντε έλογατες και ό άνακρωθεις **ΠΕ-
 ΣΙΑΝΑΣ** της Σ. Σ. Σ Προθεσμία διπ-
 να, Διεύθυνση: Βαγγέλι Στεβόγτα, Θράκη
 /ΚΗ—737/
 Μ ήδισα, Άγρομπελι, Πηλιορέθη,
 Μο Κεράσι, Χρυσονθημον, άν ε-
 σαστε ποτέ φίλες μας, βέβαια θα ε-
 μβαρσате. Όπως δεν ε-σε έζουρνος και γρη-
 φάτε μας ποίς ειός, αλλά γρηγορα γρη-
 φάομε για τή Νάξο, Δόσις μας; Αμ-
 ρουσιον.
 Ζωρέζετα και Μαρεόλα
 Παργωνή
 /ΚΗ—738/
 Α άνοποσθη Όλομιοπολη, Αιγυπτία
 Βασίλοπας, Αιγυπτιαπούλα, Αιγυπτια-
 κέ Αστρή, Ζουλιέτα, Κυρά-Κυραλίνα, Κα-
 ρίνα, Μεγάλη Έλλάς, Βάρβα του Καν-
 ρη, Νέμεσις, Άνδραλοούδα, Κουτρονίδη,
 Αδερνιέ, Πούλα, Εανθη Αεδοσσία,
 Μανιτόφ, Κολοκοθόσορος, Μέλισα, Μι-
 λιστιν, Σγουορμάλι, Παργωνιά, άντα-
 λόσομνε τετραδία και Δόσις: Θεανό
 Μακρη, Αρροστολοϋν Κεραλίνα.
 Γελοσίνα
 /ΚΗ—739/
 ΔΙΑΤΕΙΑ: τετραδία σου έλαβα και ε-
 χαριστώ περιμηνώ ιδίον μου. Κάποτε
 άνταλλόσομνε στείλε πρώτη.
 16/9/28 ΕΠΩΜΑΝΟΣ